

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 272/2022-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], zastúpenej JÁNSKÝ & PARTNERS s. r. o., advokátskou kanceláriou, Štúrova 13, Nitra, IČO 47 249 650, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Martin Jánský, proti uzneseniu Okresného súdu Nitra č. k. 5 T 35/2012 z 10. februára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. apríla 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Okresným súdom Nitra (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5T 35/2012. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd zrušil uznesenie okresného súdu z 10. februára 2022 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“) a vec vrátil okresnému súdu na opätovné konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola rozsudkom okresného súdu č. k. 5 T 35/2012 z 20. januára 2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 1 To 35/2015 z 12. mája 2015 uznaná vinnou zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, za čo jej bol uložený trest. Okresný súd [REDAKOVANÉ] (ďalej len „poškodená“) odkázal podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku s nárokom na náhradu škody na civilné konanie. Uznesením z 28. mája 2021 (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“) okresný súd podľa § 557 ods. 2 Trestného poriadku rozhodol, že sťažovateľka je povinná zaplatiť poškodenej trovy vzniknuté pribratím

splnomocnenca [REDACTED] a pozostávajúce z odmeny, hotových výdavkov, cestovných náhrad, náhrady za stratu času a dane z pridanej hodnoty spolu vo výške 1 882,91 eur. Sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sudkyňa okresného súdu napadnutým rozhodnutím zamietla podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

3. Podľa odôvodnenia uznesenia vyššieho súdneho úradníka okresný súd skúmal uplatnený nárok na náhradu trov vo výške 1 963,07 eur z hľadiska účasti splnomocnenca na jednotlivých úkonoch a podľa ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Zistil použitie nesprávneho výpočtového základu na výpočet odmeny za jednotlivé úkony právnej služby podľa účinného znenia vyhlášky. Pri hlavnom pojednávaní v septembri 2012 zistil, že netrvalo dlhšie ako 2 hodiny a že splnomocnencovi patrí odmena len vo výške 58,69 eur. Poškodená bola odkázaná s nárokom na civilné konanie, súd v zmysle citovaných uznesení preto zaviazal sťažovateľku na náhradu trov poškodenej, ktoré boli potrebné na účelné uplatňovanie nárokov v trestnom konaní vrátane trov spojených s pribratím splnomocnenca.

4. V napadnutom rozhodnutí okresný súd po rekapitulácii obsahu sťažnosti sťažovateľky a vyjadrenia Okresnej prokuratúry Nitra uviedol, že pri § 557 ods. 2 Trestného poriadku je vecou úvahy súdu, či odsúdenému uloží povinnosť nahradiť poškodenému trovy, ktoré súvisia s účasťou poškodeného v trestnom konaní aj v prípade, ak mu nebol priznaný nárok na náhradu škody. Toto ustanovenie umožňuje súdu uložiť odsúdenému povinnosť na náhradu trov poškodenému, aj keď nie sú splnené podmienky na priznanie nároku podľa ods. 1. Ide o rozhodnutie vydané iba na návrh poškodeného a z použitého ustanovenia nevyplýva žiadna výnimočnosť jeho aplikácie. Poškodená si riadne a včas uplatnila nárok na náhradu škody, výrokom rozsudku z 20. mája 2015 s ním bola odkázaná na civilný proces. Z obsahu spisu vyplynulo, že poškodená prostredníctvom splnomocnenca využívala svoje procesné práva, zúčastňovala sa úkonov, podávala návrhy a vyjadrenia, čím si účelne uplatňovala a bránila svoje práva. Po odsudzujúcom rozsudku si uplatnila nárok na náhradu trov spojenú s pribratím splnomocnenca. Samosudkyňa po preskúmaní návrhu a spisového materiálu zistila, že splnomocnenec sa zúčastnil všetkých predmetných úkonov uvedených vo výroku uznesenia vyššieho súdneho úradníka a všetky tieto úkony boli vykonané účelne, a preto existovali okolnosti, ktoré odôvodňovali priznanie trov poškodenej. Vykonanie všetkých úkonov a s nimi spojených náhrad je verifikované listinnými dôkazmi (zápisnicami z úkonov, písomnými podaniami).

5. O riadnom odôvodnení a skutočnom preskúmaní návrhu splnomocnenca svedčí podľa okresného súdu aj nepriznanie náhrady trov v uplatnenej výške 1 963,07 eur, keďže zo spisu nevyplývala účasť na úkonoch podľa vyčíslenia. Námietať arbitrárnosti preto nebola na mieste. Vyšší súdny úradník riadne preskúmal návrh splnomocnenca, ako aj každý jeden úkon samostatne, a nie vynaloženie nákladov ako celok, riadne a dostatočne odôvodnil priznanie náhrady trov poškodenej, ktoré súviseli a boli potrebné na účelné uplatnenie jej nároku v trestnom konaní. Okresný súd sa zaoberal aj žalobou sťažovateľky na zaplatenie sumy 1 681,54 eur z titulu bolestného vedenou okresným súdom pod sp. zn. 17 C 427/2015 so zistením, že uplatnený nárok sa nekryje s trovami podľa § 557 ods. 2 Trestného poriadku. K poberaniu starobného dôchodku sťažovateľkou okresný súd konštatoval, že v súvislosti s jej zaviazaním na náhradu trov poškodenej posúdenie tejto otázky nie je relevantné. Jej majetkové pomery možno posudzovať pri prípadnom výkone rozhodnutia

v exekučnom konaní. Podľa samosudkyne sťažovateľka neuviedla relevantné skutočnosti odôvodňujúce iné rozhodnutie, ako vydal vyšší súdny úradník.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Okresný súd odôvodnil správnosť prijatia rozhodnutia o priznaní nároku na náhradu trov konania absurdne a arbitrárne, keď tvrdil, že rozhodnutie o (ne)priznaní nároku na náhradu trov poškodenej podľa § 557 ods. 2 Trestného poriadku nie je závislé od existencie (výnimočných/určitých) okolností trestnej veci. Pre aplikáciu tohto ustanovenia a priznanie nároku na náhradu trov nepostačuje len existencia takýchto trov. Výklad okresného súdu nie je v súlade s gramatickým znením tohto ustanovenia a jeho účelom. Okresný súd uviedol, že rozhodnutie o (ne)priznaní náhrady trov konania je na úvahe súdu, v napadnutom rozhodnutí však absentuje zdôvodnenie úvah súdu vedúcich ho k záveru o splnení predpokladov na prijatie takéhoto výroku. Súd len konštatuje nesprávnosť argumentácie sťažovateľky. Napadnuté rozhodnutie možno považovať za nepreskúmateľné, sťažovateľka nemá možnosť argumentačne „vzývať“ úvahy súdu, či boli splnené podmienky na priznanie nároku na náhradu trov. Skúmanie výšky priznanej náhrady je potom predčasné. Napadnuté rozhodnutie sa nezaobera otázkou účelnosti vynaložených trov poškodenou v súvislosti s pribratím jej splnomocnenca.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a popri zisťovaní, či obsahuje zákonom požadované náležitosti, skúmal, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K náležitostiam ústavnej sťažnosti:

8. Z textu ústavnej sťažnosti v podobe, ako je koncentrovaný do návrhu výroku nálezu, nie je úplne jednoznačné označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľky boli porušené jej základné práva a slobody. Ide o osobitnú náležitosť ústavnej sťažnosti podľa § 123 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde. V okolnostiach veci však ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľku na odstránenie nedostatkov podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, pretože vzhľadom na druhú požiadavku uvedenú v návrhu petitu (návrh na zrušenie napadnutého rozhodnutia), ako aj vzhľadom na odôvodnenie ústavnej sťažnosti je možné bez väčších pochybností dospieť k záveru, že porušenie označených práv sťažovateľka spája s napadnutým rozhodnutím.

III.2 K napadnutému rozhodnutiu z 10. februára 2022:

9. Sťažovateľka vyčíta napadnutému rozhodnutiu, ktorým bolo rozhodnuté o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, jeho arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť.

10. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02).

11. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. Všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu.

12. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (I. ÚS 198/07, II. ÚS 272/08). Vo všeobecnosti platí, že spor o náhradu nákladov konania nedosahuje spravidla sám osebe intenzitu predstavujúcu možnosť porušenia základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť.

13. Ústavný súd pri posudzovaní sťažností, ktoré smerujú proti rozhodnutiam všeobecných súdov v častiach, ktoré sa týkajú problematiky (náhrady) trov konania, t. j. problematiky, ktorá má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k prípadnému zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu (resp. práva na spravodlivé súdne konanie) zvlášť extrémnym spôsobom, alebo ak zistí, že napadnutým rozhodnutím došlo zároveň aj k neprípustnému zásahu do iných ústavou garantovaných práv (m. m. II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011). Ústavný súd v minulosti rozhodol o porušení práv sťažovateľov rozhodnutiami všeobecných súdov o trovách konania, a to napríklad v prípadoch nerešpektovania príslušných ustanovení zákona, resp. vyhlášky (II. ÚS 82/09, I. ÚS 119/2012, II. ÚS 536/2018, IV. ÚS 431/2018), ako aj v prípade nedostatočného odôvodnenia právnych záverov všeobecného súdu (I. ÚS 423/2010, IV. ÚS 513/2018).

14. Ústavný súd vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania ďalej judikoval, že k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže dôjsť postupom všeobecného súdu, ktorý je založený na celkom zjavne nesprávnej interpretácii a aplikácii príslušných ustanovení zákona upravujúcich náhradu trov konania, v ktorom sú obsiahnuté črty svojvôle, a taktiež v prípade, ak je odôvodnenie súdneho rozhodnutia vo vzťahu k výrokom o náhrade trov konania celkom nedostatočné, t. j. nepreskúmateľné (IV. ÚS 348/2011, IV. ÚS 341/2012, II. ÚS 837/2015).

15. Povinnosťou všeobecného súdu je ústavne súladným spôsobom interpretovať zákonom ustanovené predpoklady na priznanie náhrady trov konania, čo je osobitne dôležité v prípadoch, v ktorých nejednoznačné znenie zákona pripúšťa viaceré výklady a výsledky interpretácie. Pri tomto výklade je potrebné venovať pozornosť zmyslu a účelu inštitútu náhrady trov konania. Zmyslom a účelom náhrady trov konania v konaní pred všeobecným súdom (vrátane konania pred

trestným súdom) je poskytnúť úspešnému účastníkovi alebo účastníkovi, ktorému to priamo priznáva zákon (v tomto prípade poškodenému, ktorý sa spolu s odsúdeným považujú za účastníkov konania pre ten úsek konania, v ktorom sa rozhoduje o nároku na náhradu trov konania), náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel zaplatiť, pričom by ich nemusel zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom. Výnimky z tohto pravidla musí ustanoviť zákon (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy). Aj tieto výnimky sa musia uplatňovať len za splnenia všetkých zákonom ustanovených podmienok a skôr reštriktívne.

16. Ústavný súd síce nie je primárne tým, do koho právomoci patrí výklad jednoduchého práva, ale vzhľadom na formuláciu námietky sťažovateľky o výnimočnosti pravidla obsiahnutého v § 557 ods. 2 Trestného poriadku považuje za potrebné sa k nej vyjadriť.

17. Záonné predpoklady na vznik náhradovej povinnosti podľa § 557 ods. 1 Trestného poriadku sú i) aspoň čiastočné priznanie nároku na náhradu škody poškodenému voči odsúdenému, ii) ide o trovy potrebné na účelné uplatnenie nároku poškodeného v trestnom konaní vrátane trov vzniknutých pribráním splnomocnenca. Naproti tomu pre vznik náhradovej povinnosti podľa § 557 ods. 2 Trestného poriadku je potrebný i) návrh poškodeného, ii) rozhodnutie súdu o uložení náhradovej povinnosti umožnené okolnosťami prípadu, iii) aby išlo o celé trovy alebo ich časť, ktoré súvisia s účasťou poškodeného v trestnom konaní. Toto pravidlo je možné uplatniť vtedy, ak nárok na náhradu škody poškodenému voči odsúdenému bol čo i len čiastočne priznaný, ale (hlavne) aj v prípade, že poškodenému nebol priznaný nárok na náhradu škody ani sčasti.

18. Z tohto porovnania vyplýva, že kritériá použité v obidvoch ustanoveniach sú čiastočne podobné (trovy potrebné na účelné uplatnenie nároku poškodeného v trestnom konaní vs. trovy súvisiace s účasťou poškodeného v trestnom konaní) a čiastočne odlišné (otázka vzniku povinnosti a jej zodpovedajúca miera úvahy súdu, vplyv rozhodnutia o priznaní nároku na náhradu škody v rámci trestného konania, existencia návrhu a okolností prípadu). Podľa názoru ústavného súdu sa dá vyvodiť, že § 557 ods. 2 Trestného poriadku nepredstavuje výnimku z pravidla uvedeného v § 557 ods. 1, ale, naopak, ide o rozšírenie pravidla o fakultatívnu možnosť rozhodnutia založenú na úvahe súdu, a preto nemožno súhlasiť s argumentom sťažovateľky, že aplikácia § 557 ods. 2 Trestného poriadku je výnimočným postupom súdu.

19. Použitie zákonného termínu „podľa okolností prípadu“ naznačuje väčšiu mieru úvahy súdu (I. ÚS 465/2015), čo ale neznamená výnimočnosť. Rozšírenie miery úvahy súdu sa musí prejavovať v jej odôvodnení v súdnom rozhodnutí. Samotné riešenie otázky, či konkrétny prípad spadá pod možnosti aplikácie § 557 ods. 2 Trestného poriadku, je ponechané na všeobecný súd. Konečná aplikácia tak bude závisieť od okolností prípadu, ktoré majú byť v odôvodnení reflektované.

20. Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým rozhodnutím, ktoré posudzoval vo vzájomnej súvislosti s uznesením vyššieho súdneho úradníka (IV. ÚS 350/09), konštatuje, že okresný súd v podstate založil dôvodnosť rozhodnutia podľa § 557 ods. 2 Trestného poriadku v prospech náhrady trov poškodenej na tom, že existovali zákonné dôvody umožňujúce jej priznanie. Nezaoberal sa podrobnejšie okolnosťami, ktorých skúmania sa dožadovala sťažovateľka, čo vyvoláva napätie s požiadavkou na riadne odôvodnenie, ako na to upozorňuje aj sťažovateľka. Ku konkrétnym okolnostiam prípadu, čo je značne všeobecný pojem, okresný súd všeobecne uviedol (bez toho, aby to výslovne označil za „okolnosti prípadu“, pozn.), že poškodená v trestnom

konaní využívala prostredníctvom splnomocnenca svoje procesné práva, že uplatnila náhradu trov spojenú s pribratím splnomocnenca, ktorý sa zúčastnil predmetných úkonov, že úkony právnej služby súviseli a boli potrebné na účelné uplatňovanie procesných práv poškodenej (§ 54 Trestného poriadku). Spomenul aj iný civilný spor a jeho súvislosť s trovami poškodenej.

21. Aj z dôvodu všeobecnosti pojmu „okolnosti prípadu“ použitého zákonodarcom v aplikovanom ustanovení zákona, ktorý sa niekedy argumentačne využíva ako floskula, okresný súd v odôvodnení dostatočne nepremietol skutočné okolnosti veci a uplatnil voľný výklad tohto pojmu. Sťažovateľka neupriamuje pozornosť na konkrétnu rozhodovaciu prax všeobecných súdov v tejto otázke. Z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva skôr taký výklad tohto pojmu všeobecnými súdmi, že by malo ísť o sociálnu situáciu poškodeného a jeho schopnosť uplatniť si právo v civilnom procese bez náhrady dosiaľ vynaložených nákladov (I. ÚS 43/2014, IV. ÚS 176/2019).

22. Ústavný súd vníma už uvedené ako nedostatky konkrétnosti napadnutého rozhodnutia, ktorým sa okresný súd mal vyhnúť. V okolnostiach prípadu však ústavný súd na ich základe nie je presvedčený, že svojou intenzitou dosahujú porušenie základného práva na súdnu ochranu. Odôvodnenie z hľadiska odpovedí na významné argumenty sťažovateľky považuje ústavný súd za dostatočné. Okresný súd prijal extenzívnejší, voľnejší výklad právnej normy, sťažovateľka naproti tomu argumentuje výnimočnosťou rozhodovania, ktoré vyžaduje reštriktívnejší výklad. Ústavný súd považuje v tomto prípade námietky sťažovateľky za vec odlišného právneho posúdenia, ktoré nepresahuje zákonný rámec a môže znamenať nanajvýš vecnú nesprávnosť z hľadiska jednoduchého práva. Nepovažuje potom za potrebné zasahovať do napadnutého rozhodnutia, pretože aspoň všeobecne vo vzťahu k okolnostiam prípadu a vo zvyšnej časti aj konkrétne obsahuje odpovede súdu na základné požiadavky sťažovateľky.

23. Sťažovateľka navyše namieta porušenie svojich procesných práv, nie svojho základného práva hmotnej povahy. Pri nezistení extrémneho prípadu arbitrárnosti vo význame zásadného popretia účelu a významu § 557 ods. 2 Trestného poriadku či nepreskúmateľnosti ústavný súd v okolnostiach posudzovaného prípadu nespozoroval prítomnosť výnimky odôvodňujúcej zásah do napadnutého rozhodnutia okresného súdu, aj keď má pochybnosti o jeho správnosti či o úrovni odôvodnenia. Úloha ústavného súdu však nespočíva v naprávaní jednotlivých nesprávností, ale v identifikovaní a odstraňovaní extrémnych vybočení v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

24. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie nenesie znaky extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a argumentácia okresného súdu je akceptovateľná. Súdna ochrana poskytnutá okresným súdom sťažovateľke nevykazuje nedostatky dosahujúce intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces. Z ústavnoprávneho hľadiska nie je v tomto prípade dôvod na prehodnocovanie záverov všeobecného súdu. Ústavný súd konštatuje, že závery vyplývajúce z napadnutého rozhodnutia okresného súdu nie sú ústavné neudržateľné. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom okresného súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

25. Argumenty sťažovateľky podľa názoru ústavného súdu nesvedčia v prospech záveru, že súdne konanie bolo vo výsledku nespravodlivé. Z vecného hľadiska išlo v zásade o problematiku akcesorického nároku, resp. (náhrady) trov konania, pri ktorej ústavný súd postupuje zdržanlivejšie (m. m. II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011). Ústavný súd pripomína, že primárne je trestné konanie vedené pre účely zistenia páchatel'a trestného činu a jeho potrestania v spravodlivom procese, a pritom rozhodovanie aj o nároku na náhradu škody (tzv. adhézne konanie) je Trestným poriadkom predpokladanou alternatívou, a nie jeho primárnym cieľom (I. ÚS 193/2019). Nárok na náhradu trov poškodeného v trestnom konaní má navyše akcesorickú povahu k hmotnoprávnemu nároku na náhradu škody, ktorého uplatnenie v trestnom konaní nie je podmienkou na jeho uplatnenie v civilnom sporovom konaní (III. ÚS 241/2022).

26. Ústavný súd preto dospel k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím, je zjavne neopodstatnená. Medzi napadnutým rozhodnutím a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Sťažnosť z týchto dôvodov ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. Keďže bola ústavná sťažnosť sťažovateľky odmietnutá ako celok, bolo bez významu zaoberať sa ďalšími v nej obsiahnutými návrhmi, ktoré sú viazané na vyslovenie porušenia práva.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. mája 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu